



Kar nekaj časa sem jo nagovarjala k pogovoru. Prišla je skromno, a lepo oblečena, s sivimi, nepobarvanimi lasmi, prikupna, lepa, mirna. Pogovarjali sva se lepo, nežno, o pomembnih stvareh. V življenju je šla skozi marsikaj, tudi hudega. Zdaj se je njeno življenje malce umirilo – zaposlena je v Mestnem gledališču ljubljanskem, pravi, da je to njeno prvo stalno delo v življenju.

**Nataša
Tič
Ralijan**

Tekst: **ALENKA SIVKA**
Foto: **MATEJA J.
POTOČNIK**

Pomemben je notranji mir

● **Nataša, v predstavi *Ure, dnevi, čas igrate* Virginio Wolf, angleško pisateljico, zagovornico emancipacije žensk, ki pa je zaradi zlorab v otroštvu, živčnih zlomov in depresij naredila okruten samomor z utopitvijo. Kako ste se pripravljali na vlogo?**

Režiserka in dramaturginja sta nam dali prebrat knjigi Nore ženske in Ženske ikone 20. stoletja. Nekatere njihove usode so me kar pretresle. Npr. španska kraljica Ivana Blazna – kaj vse so delali s to vročerkvno Španko, a se ni pustila bila je gajstna, zaprli so jo, mož jo je varal ... Bilo bi zanimivo pogledati kaj je bila ta duša v prejšnjem utelešenju. Spol namreč menjujemo.

● **Je bilo dosti razhajanj pri pogledih na to, kako so ženske še danes izkoriščane in neenakopravne?**

Spogledujem se z antropozofijo, vedo o človeku. Sem sodita tudi reinkarnacija in karma, zato usode ljudi gledam tudi s tega vidika. Nekaj je bilo ustvarjeno leta nazaj v tem življenju, nekaj iz prejšnjih življenj se kaže kot razlog, razmere sedaj ... Zanimivo je, kako se človek s to usodo znajde, katero novo usodo si pod vplivom stare ustvari. Ob branju knjige Nore ženske sem spoznala, kako so ljudje posebnim ženskam dali oznake, npr. Blazna. Svo boden človek ni priljubljen, če pa je svobodna ženska, je priljubljena še toliko manj. In močne ženske so bile dostikrat obsojane, obsojane, brez možnosti. A karmično so povezane s preteklimi življenji, ko so bile tudi moški. Človek se že pred rojstvom odloči, kaj bo dajal skozi. Odločitev, kako bo deloval, pa je svobodna. Določenim ženskam v preteklosti je moralo biti kar hudo. In nam je še danes. S pametnimi telefoni vsi živimo v hektičnosti, ne zavedamo se sebe, izgubimo se v tem. Bombardirajo nas preko medijev, skozi hrano, oblačila, vodo ... Hočejo nas narediti nezavedajoče, nesvobodne tako ženske kot moške. Že ženske v naši civilizaciji so bile nesvobodne, v prejšnjih in v drugih pa še bolj. Zelo počasi se prebujamo.

● **V predstavi vidimo samo en dan v življenju treh žensk. Vse so osamljene, nerazumljene, hrepenijo po drugačnem življenju.**

Ženske, njihove težave, situacije smo poskušale osvetliti z različnih zornih kotov. Virginia je imela srečo, da je imela ob sebi partnerja, ko je zbolela, in jo je ščitil. A bila je načeta, ni dobila prave terapije, zavedala se je, da gre v brezno. Umetniška duša težko živetari, želi biti aktivna, ustvarjalna. Virginia je imela hude glavobole, večkrat je bila hospitalizirana, hitro se je utrudila, izčrpala. Umakniti se je morala – to so določili zdravnik, mož in sestra – v mir, a tam ni bilo intelektualnih debat, razglabljanj ... Pri šestih letih se je začela spolna zloraba v družini, to je potlačila, vzgojena je bila v strogem viktorijanskem duhu, hudo se je strla



teljicami, na sebi imam zdajle kupljene le čevlje. Ne nosim nakita, ne hodim k frizerjem, las si ne barvam.

● **Vas ne skrbi, da ste zaradi tega videti starejši?**

Če bi se pobarvala, bi morda res bila videti malo mlajša, a moja koža bi bila še vedno enako zgubana. (smeh) Z zdravimi izdelki morda zase prihranim, velikokrat ne. »prišparam« pa Zemljo in vse, ki sobivamo.

● **Nekako si vas ne predstavljam, da bi si vbrizgavali injekcije botoksa.**

Prvič mi je škoda denarja, drugi pa – gradim na sebi znotraj. Zunanost je odraz notranjosti – skrbim, da sem čista, urejena, rajši dam denar za kakšno dobro masažo kot za lepotne po-

» Ugotovila sem, da sem se v zadnjem letu kar postarala. A glede na to, da imam močno dioptrijo, se v ogledalu sploh ne vidim dobro, samo če si nataknem očala. In upam, da tudi drugi ne vidijo najbolje! « (smeh)

ob smrti mame in brata. Čistila se je skozi pisanje, a ni prišla do »razčiščenja« sama s sabo. Zanimala je sebe, bala se je smrti, se hkrati spogledovala z njo ... utopiti se, hm, hud samomor.

● **Kako so ženske upoštevane, spoštovane danes?**

Naš svet je zelo materialističen. In ženskimi lastnostim se ne daje veliko prostora. Več je vredno tisto, kar se izmeri, stehta, izračuna, kjer se vidi napredek, profit. Ženska ljubezen do otrok, intuicija, to v tem svetu ni dosti vredno. Uspešnost otroka pri nekem predmetu je več vredna kot empatija. Te vrline zanemarjamo. Tako kot so manj vredni učitelji v osnovnih šolah kot profesorji v srednjih, a prvi delajo z neoblikovanim materialom, morajo biti dosti subtilnejši. Na svet gledamo materialno, ne vidimo sil, ki oblikujejo otroka. Vidimo samo tisto, kar lahko izmerimo. Če bi podprli tudi dobre nematerialne stvari, bi bili boljša civilizacija. Zato cveti potrošništvo, povsod prežijo nate tisti ki ti skušajo vzeti denar iz denarnice.

● **Kako se skušate upirati potrošništvu?**

Kupujem biološko, še najrajši biodinamično pridelano hrano, tu rajši odštejem več denarja. Kupujem zelo malo oblačil, večinoma si jih kar zamenjamo, s sestro, prijaja-

pravke; tudi če bi bili zastoj, dam raje denar za masažo. (smeh) Rajši grem na kakšno dobro razstavo, predstavo, predavanje, rajši kupim dobro knjigo. Ravno zdaj smo v dogovoru za kulturni dogodek v prelepem botaničnem vrtu v Sežani. Dogodek, ki bi podprl umetnost, pokazal povezavo človeka z naravo, povezoval ljudi ...

Nastopate tudi v muzikalu Addamsovi.

Ta predstava je res dobro sprejeta, najprej se mi je zdela malo plitka, a mi je prijatelj rekel, da to sploh ni res, da se dotakne veliko stvari. Kako človek ravna z demoničnimi principi,

kakšna je drugačnost ljudi in odnosi med njimi, da se lahko človek zaljubi v luno ... Tudi na gostovanju v Zagrebu so nas tople sprejeli. To je bilo moje prvo gostovanje z Mešnim gledališčem. Orlando. Ta nesrečni rod in Mercadet so bile dolge, scensko zahtevne predstave, s katerimi ne moreš gostovati. Komaj

pa čakam odzive prijateljev na predstavo *Ure, dnevi, čas*, da vidim, kaj prebudi v njih. Na vajah se mi je zdelo tako lepo (se čisto razneži) ... da se ukvarjamo z umetnostjo, ki je kanal med zemljo in duhovnim svetom. In imamo možnost delati stvari, o katerih lahko razglabljamo, se vanje poglobljamo, stvari, ki so pomembne na tem svetu. Podpre se pomembnost poezije, knjig. Sebe bogatiš skozi delo. Veliko

delaš, a ti je lepo. Na vajah, ko si prisoten, buden, vseskozi dobivaš nove misli, nove pove-zave. Stalno raziskuješ. To je velika prednost dela v gledališču, zato odtehta stres, ki je nujno zlo tega poklica. Morda ne bi nikoli prebrala knjig, ki sem jih ob tej predstavi, o teh ženskah, predelovala nekaterih stvari, jih ozavestila.

● **Pred leti ste bili zaposleni v Drami, vmes ste bili »svobodna igralka«, zdaj ste zaposleni v MGL. Kako je bilo na svobodi, kako v Drami, kako je zdaj?**

Razlika je med danes in takrat. Ko sem končala igralsko akademijo, sem sicer želela oditi v tujino, a sem zaradi dobre ponudbe ostala doma. Trinajst let sem bila pogodbeno v Drami. Potem smo se odločili, da greva z Gašperjem pomagat Gledališču Koper, a se nismo najbolj ujeli. Vrnili smo se v Ljubljano, a nisem šla nazaj v Dramo, ker sem imela zadosti dela z likom Ane Lize in doma dva majhna otroka. Ko si samostojen umetnik in imaš svoje projekte, si pa za vse sam – sam iščeš sodelavce, rešuješ težave z izvedbo, kostumi, sceno, promocijo, s financami, prijavljaš se na razpise. Si v razcepu med kakovostjo in vsečnostjo gledalcem. V tem trenutku bi rekla, da je prednost biti v službi, če imaš vodjo, ki ti daje različne žanrske vloge. Dandanes je težko dobiti stalno delo. To je moje prvo v življenju.

● **Kako so vas sprejeli igralci v MGL?**

Zelo lepo. In zelo prijetno mi je v tem gledališču, upam, da bom čim dlje še lahko ustvarjala in pomagala soustvarjati predsta-

ve. Odnosi se mi zdijo zelo pomembni. Ta posel je zelo subtilen, drugi te plemenitijo. Nekaj časa sem imela občutek, da sem malo na silo prišla noter, a potem sem ugotovila, da so samo štiri igralko starejše od mene, tako da mlajših sploh ne ogrožam, sodim v »zgornjo skupino«, po letih. *(smeh)* Igram 102 leti staro babico v Addamsovih in sta-

» Če bi se pobarvala, bi morda res bila videti malo mlajša, a moja koža bi bila še vedno enako zgubana. *(smeh)* Z zdravimi izdelki morda zase prihranim, velikokrat ne, 'prišparam' pa Zemljo in vse, ki sobivamo. «

rejšo Virginijo Woolf! Igrala sem stari kraljici Elizabeto in Victorio. Druge so premlade za te zrele vloge. *(smeh)*

● **Kako se soočate z leti?**

Ugotovila sem, da sem se v zadnjem letu kar postarala. A glede na to, da imam močno dioptrijo, se v ogledalu sploh ne vidim dobro, samo če si nataknem očala. In upam, da tudi drugi ne vidijo najbolje! *(smeh)* Trudim se le, da ostanem čim bolj fit.

● **In kaj počnete?**

Vaje, masaže, hoja, zdravo jem, pijem veliko vode, trudim se skrbeti za to, da možgani tudi

počivajo, da ni preveč stresa ... Ugotovila sem, da nujno potrebujem počitnice, da se umirim, si napolnim baterije. Morala bi še poskrbeti za boljši spanec in popoldanski počitek. Odločila sem se, da si moram vzeti čas za kakšen izlet, za srečanja s prijatelji – zdaj z jesenjo se kar potrudim, da to naredim, in sem potem zadovoljnejša. Doma imam delovišče – menjajo mi vodovodno vertikalno, veliko bo treba pospraviti, počistiti. Tudi računalnik moram »počistiti«. Treba je imeti čisto okolje. Treba je metati stvari stran. Čeprav zelo rada zbiram stvari, ki bodo morda kdaj komu prišle prav. A to po feng šuju ni prav. *(smeh)* Krasno je, da imam službo blizu, med premorom, imamo deljen delovni čas, lahko skočim domov in si kaj skuham. To je velika prednost.

● **Katere stvari so v življenju zares pomembne?**

To, da si v miru sam s sabo, da si uporaben temu svetu – da mu nekaj daš, da znaš živeti uravnoteženo, da te stvari ne mečajo iz tečajev, da ne delaš samo zase, za »tukaj in zdaj«, da veš, da ni od nas odvisen samo ves svet, ampak celoten sistem. Tukaj smo zato, da napredujemo, kot ljudje. Odgovorni smo za ta planet, smo najrazvitejša bitja na njem. Tu moramo narediti še ogromno. Je dovolj časa za to, da nam bo uspelo? Nadejam se, da bom lahko naredila še veliko. Zase in za druge. Če nimaš notranjega miru, ga ne moreš vzpostaviti nikjer drugje. V odnosih se tega učimo prav vsak dan. ■